

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΕΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 15 Ἀπριλίου 1957 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΑ'. Ἀριθ. 258 Τιμὴ Φύλλον Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 24.968

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΠΡΟΣ ΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Τόσον εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, ὅσον καὶ εἰς τὴν Καινὴν ὑφύεται ὡς λάμπουσα κορυφή ἡ Ἱερουσαλήμ. Κέντρον θερηκευτικῶν νοσταλγιῶν τῶν περιπλανωμένων Ἰουδαίων, κατέστη τόπος παγκοσμίου προσκυνήματος, ἀφ' ἧς εἰς τὸν ἀπαισιον βράχον τῆς καταδίκης, τὸν Γολγοθᾶν, ἐσταυρώθη ὁ Κύριος χάριν τοῦ ἔξιλασμοῦ τοῦ ἁμαρτήσαντος ἀνθρώπου. Ἐκτοτε ἡ Ἱερουσαλήμ ἀποβαίνει ὁ χρυσοῦς ἄξων εὐσεβῶν σκέψεων, τὸ σημεῖον κατευθύνσεως ἀναριθμήτων στρατιῶν ἱεραποδημῶν, ἡ ἐπίγειος πατρὶς τῆς θυσιασθείσης ἀγάπης, τὸ ὁρατὸν διαχωριστικὸν σημεῖον μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Ἐν τούτοις ὅμως ἡ Ἱερουσαλήμ διὰ μέσου τῶν αἰώνων παρουσιάζει καὶ μίαν ἰδιαίτην σημασίαν, συγκινοῦσαν καὶ ἐνδιαφέρουσαν πρωτίστως τοὺς Ὁρθοδόξους Ἕλληνας. Ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι ἔδρα Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου. Αὐτὸ ἱστορικῶς ἀποδεικνύει τὴν καταπληκτικὴν ἀντοχὴν τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου, ἐπιζήσαντος κατόπιν σκληρῶν ἀγώνων ἐναντίον ἀλλοθρησκῶν καὶ ἑτεροδόξων, ἐναντίον ὕλικῶν δυνάμεων ὑπερετέρων, ἐναντίον διπλωματικῶν δολοπλοκιῶν. Σημαίνει ἐπὶ πλέον τὴν ἰδιαίτην τιμὴν, ἣτις ἐπεφυλάχθη εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ἵνα διὰ τῶν τέκνων του φρουρῇ τὰ πάνσεπτα προσκυνήματα, ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν ὕλικὴν ἀνάμνησιν τῆς ἐπιγείου παρουσίας τοῦ Θεανθρώπου.

Πέραν ὅμως τῆς σημασίας αὐτῆς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἡ Μήτηρ Σιών εἶναι ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι τὸ μόνον ἑλληνικὸν πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδέχθη τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν καὶ τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τούτου θὰ δυνήθῃ νὰ δικαιώσῃ κάπως τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἐνώπιον τῆς ὀψέποτε συγκληθισμένης Συνόδου, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ βαρύνουν αἱ κρίσεις ἑτεροφώνων ὀρθοδόξων, διατηρησάντων ἀκραιφνέστερον τῶν Ἑλλήνων τὴν ἀκρίβειαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ ἀποστολὴ ὅθεν τοῦ Πατριαρχείου εἶναι ὑψίστη. Μέγιστοι εὐθύναι βαρύνουν τὴν κατευθύνουσαν αὐ-

τὸ ἀγιοταφικὴν ἀδελφότητα. Θὰ πρέπει τὰ πανέντιμα αὐτῆς μέλη νὰ ὑψωθοῦν εἰς ἐπίπεδα πέραν τῶν φυλάκων ἀρχαιολογικῶν χώρων καὶ νὰ καταστῶσιν οἱ φορεῖς ἐνὸς ἀγωνιστικοῦ πνεύματος, μιᾶς ὀρθοδόξου δραστηριότητος. Ὁφείλουν νὰ ἀντιληφθοῦν, ὅτι, κατόπιν τῆς θλιβερᾶς ἀθλιότητος (ὀφειλομένης εἰς ἑξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς λόγους) εἰς τὴν περιέπεσε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἡ Ἀδελφότης τῶν καλεῖται νὰ ἀναλάβῃ πρωτοποριακὸν ὄλον συγκεντροῦσα περὶ ἑαυτὴν τὴν οἰκουμενικὴν ὀρθοδοξίαν, τὴν ὁποῖαν κατὰ τινα τρόπον ἐλέγχει διὰ τῆς γοητείας, τὴν ὁποῖαν ἀσκοῦν τὰ προσκυνήματα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξων.

Θὰ πρέπει τέλος τὸ πάνσεπτον πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων νὰ προσέξῃ μετ' ἰδιαίτερου ἐνδιαφέροντος καὶ νὰ ἐξετάσῃ μετὰ συνέσεως τὸ πρόβλημα τῶν παλαιοημερολογικῶν τῆς διασποράς (τῶν μὴ ἀνηκόντων εἰς τὰς γνωστὰς παλαιοημερολογικὰς Ἐκκλησίας), κυρίως τῶν Ἑλλήνων τοιούτων, οἵτινες φυσιολογικῶς εἶναι τέκνα του. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ πολλὰ ὠφέλη θὰ προκύβουν καὶ θὰ ἐνισχυθῇ ἀφαντάστως ἡ θέσις του μίαν μόνον περιπτώσιν σημειοῦμεν, ἀποδεικνύουσιν τὴν ὀρθότητα τῆς προοπτικῆς μας. Μεταξὺ τῶν παλαιοημερολογικῶν καλλιεργεῖται μὲ μεγαλύτερον ζήλον τὸ μοναχικὸν ἰδεώδες. Ἐπομένως μόνον ἐξ αὐτῶν θὰ ἐπανδρουταὶ ἡ ἀγιοταφικὴ ἀδελφότης. Τοῦτο καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων καθίσταται δῆλον. Μεταξὺ τῶν εὐαριθμῶν μελῶν τῆς σημερινῆς Ἀγιοταφικῆς ἀδελφότητος, ἀρκετὰ (δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν ἀριθμούς καὶ πρόσσωπα) προσέρχονται ἐκ κύκλων παλαιοημερολογικῶν τῆς κεντρικῆς Ἑλλάδος.

Τὴν προσπάθειαν αὐτὴν θὰ πρέπει νὰ ἐνισχύσωσιν, ὅσοι ἔχουν ἀνοικτοὺς τοὺς πνευματικούς των ὀφθαλμούς διὰ νὰ ἴδωσιν τὴν τεραστίαν ἐθνικὴν σημασίαν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τὸ ὑψίστον κέρδος τῆς παρουσίας ἑλληνικοῦ κέντρου μεταξὺ τοῦ φίλου καὶ συμπαθεστάτου ἀραβικοῦ κό-

σμου. Ἄς ἐνθυμηθῶσιν οἱ ἀρμόδιοι τὴν ἀνεκτίμητον προσφορὰν τοῦ πατριαρχείου εἰς τοὺς ἐξ Ἑλλάδος πρόσφυγας κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀπαισίας μνήμης κατοχῆς. Ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτοῦ ἃς σκεφθῶμεν, ὅτι ὁ μόνος παράγων νὰ ἀξιοποιηθῇ ἡ οἰκουμένη τῇ Ὁρθοδοξίᾳ εἶναι τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.

Αἱ μεγάλοι ὑποθέσεις δὲν διασώζονται μὲ διπλωματικούς ἐλιγμούς καὶ μὲ ἀπεγνωσμένας προσπάθειας ὥριαίας διαρκείας ἐν σχέσει μὲ τὴν ἀπεραντωσύνην τῆς αἰωνιότητος. Εἰς τὸ μέγα αὐτὸ ἔργον ἀπαιτεῖται θάρρος νὰ παρακαμφθῶσιν οἱ τύποι, ἐτοιμότης νὰ ἀξιοποιηθῶσιν εὐνοίαι καὶ περιστάσεις, ἀποφασιστικότης νὰ τεθῶσιν εἰς ἐνέργειαν σωτήριοι μηχανισμοὶ καὶ πρὸ παντὸς εἰλικρίνεια αἰσθημάτων καὶ ἀγνότης ὁρθοδόξου πίστεως.

Μόνον οἱ ἰδεολόγοι ἐπιζοῦν καὶ κατέχουν τὰς θέσεις, εἰς ἃς ἐτοποθέτησεν αὐτοὺς ἡ θεὰ πρόνοια· οἱ φρουροὶ τῶν ἀρχαιοτήτων ἀντικαθίστανται, χωρὶς τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδεξιότητος καὶ ἡ λαλουμένη γλῶσσα νὰ ἐμποδίζουν τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς ἱστορίας.

Μία κοχλάζουσα ἐπιθυμία ἃς καταλάβει τὰ στήθη ὅλων τῶν ὁρθοδόξων Ἑλλήνων: Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.

Ἐπίκαιρα θέματα

ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΠΑΙΝΟΣ

Φραγκίσκου Σκούφου (*)

Τὴ γελᾷς, ὦ φθονερὲ τῆς ἐλληνικῆς δόξης; Ναί, καὶ εἶναι ἀλήθεια, πῶς καὶ ἡ φήμη καὶ ὁ νοῦς τῶν ἀνθρώπων κουράζονται, ἐκεῖνη νὰ διηγῇται, τοῦτος νὰ θαυμάζῃ τῆς Ἑλλάδος τὰ ἐνδοξα μεγαλεῖα.

Εἰπέ, ἂν ὁ φθόνος δὲν σοῦ πνίγει μέσα εἰς τὸν λάρυγγα τὴν φωνὴν καὶ τὸν λόγον, πόθεν ἀνέτειλαν τόσοι ἥλιοι τῆς σοφίας, μὲ τίς ἀκτίνες τῶν ὁποίων στολισμένοι οἱ ἄλλοι, φαίνονται ἀστέρες, ὅπου τάχα ἤθελον εἶσται, σκότος καὶ κάρβουνα; Δὲν ἀστράψαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τόσοι φιλόσοφοι καὶ ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἄλλους οἱ Ἀριστοτέλεις καὶ Πλάτωνα, τῶν ὁποίων τὰ λόγια δέχεται καὶ προσκυνᾷ ὁ κόσμος τῶν ἐναρέτων ὡς τὰ ἐκ τρίποδος. . . . Τοῦτοι, λέγω, καὶ ἄλλοι μύριοι δὲν εἶναι Ἕλληνες;

Ποῖον γένος ὡσάν τὸ Ἑλληνικὸν ἡμπορεῖ νὰ δείξῃ εἰς τὴν ποιητικὴν τέχνην ἓνα Ὅμηρον, ὅπου τυφλὸς εἰς τὰ ὄμματα ἦτο ἡ κόρη καὶ τὸ φῶς τῶν Μουσῶν; ἓνα Πίνδαρον, ὅπου χύνοντας ἀπὸ τὸ στόμα ὅσους στίχους, τόσα ρόδα καὶ ἄνθη, τοῦ ἔτρεχαν εἰς τὴν γλῶσσαν οἱ μέλισσες, διὰ νὰ πιπιλίσουν τὸ μέλι καὶ τὴν γλυκύτητα; ἓνα Ἀριστοφάνη, ἓνα Εὐριπίδην, ἓνα Ἡσίοδον καὶ τόσους ἄλλους ποιητάς, ὅπου διὰ νὰ τοὺς στεφανώσῃ ἐμάδησεν ὁ Ἀπόλλων τις δάφνες ὅλες τοῦ Ἑλικῶνος;

(*) Ὁ Φραγκίσκος Σκούφος ἐγεννήθη τὸ 1645 εἰς Κυδωνίαν τῆς Κρήτης. Ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ ἐδίδαξεν φιλοσοφίαν καὶ θεολογίαν εἰς τὴν Βενετίαν. Διακρίνεται διὰ τὴν ρητορικὴν του δύναμιν καὶ διὰ τὴν λαϊκωτέραν γλῶσσαν του, ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς περισσότερους συγχρόνους καὶ ἱερωμένους συγγραφεῖς.

Ὁ Δημοσθένης, ὅπου εἰς τὴν εὐγλωττίαν εἶναι ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἡ στολὴ τῶν ρητόρων; Ὁ Εὐκλείδης, ὅπου εἰς τὴν μαθηματικὴν ἐπλεξε τῆς ἰδίας του κεφαλῆς τόσους στεφάνους, ὅσους ἔκαμε κύκλους καὶ ὕψωσε εἰς ἀθανάσιαν τοῦ δνόματος τόσες πυραμίδες, ὅσα εὗρηκε τρίγωνα καὶ τετράγωνα σχήματα;

Ὁ Ἱπποκράτης, ὁ Γαληνός, θεοὶ ἱατρικῆς τέχνης, ὅπου χωρὶς νὰ κλέψουν ὡς ὁ Προμηθεὺς τὴν φωτιὰν ἀπὸ τὴν ἡλιακὴν σφαῖραν, ἐμψύχωναν τοὺς νεαροὺς καὶ μὲ ποτὰ θαυμαστότερα ἀπὸ τὸν κρατῆρα τῆς Ἑλένης ἐπότιζαν τὴν ζωὴν;

Ὁ Ἀλέξανδρος, ὅπου διὰ τὴν στρατηγικὴν ἀνδρείαν ἐφάνη εἰς τοὺς πολέμους ἄλλος Ἄρης καὶ σφίγγοντας ὄχι μάχαιραν, ἀμὴ ἀστροπελέκι, ἐπροσκυνᾷτο ἀπὸ τὸν κόσμον ὡς παιδί τοῦ μεγάλου Διός;

Καὶ τέλος ὁ Θουκυδίδης εἰς τὰς ἱστορίας, ὁ Ξενοφῶν, ὁ Πλούταρχος, εἰς τὸν ὁποῖον βλέπομεν θαυραστὰς τὰ πλούτη κάθε μεθήσεως καὶ σοφίας, τοῦτοι ὅλοι δὲν εἶναι τῆς σοφῆς Ἑλλάδος γόνοι καὶ τέκνα;

Ποῦ ἀνθίσαν οἱ Ἀκαδημῆες τοῦ θεοῦ Πλάτωνος; Ποῦ οἱ περίπατοι τοῦ μεγάλου Ἀριστοτέλους; Ποῦ οἱ Ἀρειοπάγοι τῶν σοφῶν Ἀθηναίων; Ποῦ οἱ στοᾶς τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων; Πόθεν οἱ Λυκοῦργοι, οἱ Σόλωνες καὶ οἱ ἄλλοι νομοθέται τῆς οἰκουμένης; Πόθεν οἱ νόμοι ὅπου ἔως τὴν σήμερον κυβερνοῦσι τὸν κόσμον, ὡσάν νὰ μὴν ἐφθανε ἄλλη σοφία διὰ νὰ τὸν κυβερνήσῃ παρ' ἐκεῖνη τῶν Ἑλλήνων;

Διατὶ λοιπόν, ἂν δὲν ἔχεις ὄμματα νὰ ἰδῇς τόσον φῶς, ἔχεις γλῶσσαν νὰ γαυγίξῃς ὡς ἄλλος Κέρβερος; Ἀλλ' ἀκούω τί λέγεις: Ὑστερον ὅπου τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου ἔδωκε τὰ σκότη τῆς πλάνης καὶ ἔλαμψεν εἰς τὸν κόσμον ἡ πίστις, ἐσβήσθη καὶ τῶν Ἑλλήνων ἡ δόξα.

Σφάλεις, πονηρέ, διατὶ ποτὲ δὲν ἀστράψε περισσότερον, παρὰ ἀνάμεσα εἰς τίς ἀκτίνες τῆς πίστεως. Μάρτυρας ὅλη ἡ Χριστεπώνυμος Πολιτεία. Τοῦτη ἃς εἰπῇ, πόσους δασκάλους τῆς ἔδωκεν ἡ Ἑλλάδα, ὅπου μὲ τοὺς ἰδρώτας τοῦ προσώπου, μὲ ἐξορκισμούς, μὲ κινδύνους καὶ μὲ χιλίες ἄλλες ταιπωρίες ὑπερμάχησαν διὰ Ἐκκλησίαν. Πόσους ποιμένας, ὅπου μὲ τὸ γάλα τῆς εὐσεβείας ἔθρεψαν λαοὺς, χώρες, βασιλεία καὶ μὲ τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον ἔδωξαν μακρὰν τοὺς σατανικοὺς λύκους. Πόσους ἐμπείρους ναύτας ὅπου ἀνάμεσα εἰς τίς τρικυμίας τῶν αἰρσεων, εἰς τοὺς σκληροὺς ἀνέμους τῶν διωγμῶν, εἰς τίς ἀστραπὲς τῶν ἡκονισμένων μαχαρῶν, εἰς τίς βροντὰς τῶν τυράννων, ὅπου ἐφοβέριζαν χιλίους θανάτους, ἐκυβέρνησαν τὸ σκαφίδιον τοῦ Πέτρου, διὰ νὰ μὴν μακρύνῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς ἀληθείας.

Πόσους γεωργούς, ὅπου ξεριζώνοντας ἀπὸ τίς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων τίς ἀκανθὰς τῆς πλάνης, ἐφύτευσαν τὸ δένδρον τῆς ζωῆς, ὅπου εἶναι ἡ ἀληθινὴ καὶ καθολικὴ πίστις.

Ἡ πορφύρα, ὅπου στολίζει τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν ἐβάφη εἰς τὰ αἵματα τῶν γενναίων καὶ ἀθλοφόρων μαρτύρων, ὅπου ἐγέννησεν ἡ Ἑλλάδα; Ὁ στέφανος ὅπου τῆς στεφανώνει τὴν κορυφὴν δὲν ἐπλέχθη

μέ τοῦτα τὰ ρόδα καί μέ τοὺς κρίνους, ὅπου ἐβλάστησαν εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς κήπους;

Τὸ σῆπτρον, ὅπου ἔχει ὄχι εἰς μίαν ἢ ἄλλην χώραν, ἀλλ' εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, δὲν τῆς τοῦ ἀπόκτησαν οἱ Ἀθανάσιοι, οἱ Γρηγόριοι, οἱ Βασιλεῖοι, οἱ Χρυσόστομοι καὶ τόσοι ἄλλοι Πατέρες καὶ ὑπέρμαχοι τῆς ἀληθείας, ἀρπάζοντες ἀπὸ τὴν τυραννίδα τοῦ σατανικοῦ Κοσμοκράτορος τὰ βασίλεια καὶ υποτάζοντας ταῦτα εἰς τὸν γλυκὺν ζυγὸν τοῦ Σταυροῦ;

Τοῦτοι δὲν ἐκήρυξαν μέ τὴν γλῶσσαν; δὲν ἐβεβαίωσαν μέ τὸν κάλαμον; δὲν ἐλάμπρυναν μέ τὰ βιβλία; δὲν ἐμαρτύρησαν μέ τὰ θαύματα (ὅπου ἐθαύμασαν καὶ θαυμάζουν οἱ αἰῶνες) τὴν πίστιν, τὰ δόγματα, ὅπου ἐκείνη ὁμολογᾷ καὶ κηρύττει;

Μίλησε καὶ ἐσύ, ὦ Οὐρανέ! Εἰπὲ καὶ ἐσύ μέ ἀκτινοβόλον γλῶσσα τῆς Χριστωνύμου Ἑλλάδος τίς δόξης. Ποῦ εἶδες τὴν πρώτην φορὰν ἀνθρώπους νὰ περνοῦσι μέσα εἰς τὰς ἐρήμους ζωὴν τῶν Ἀγγέλων καὶ νὰ ἀντιλαλοῦσι τοὺς θεῖκους ὕμνους ἐκείνα τὰ δάση, εἰς τὰ ὅποια δὲν ἀκούοντο παρὰ οἱ ἄγριες φωνές τῶν θηρίων; Ποῦ εἶδες τὰ ὄρη πετρῶδη καὶ ἄκαρπα νὰ βλαστάνουσιν ἀνθὶ τῶν ἀρετῶν καὶ κάθε πλεόν θανμαστῆς ἀγιότητος; Ποῦ εἶδες τόσους παραδείσους, ὅσα κοινόβια καὶ τόσους νέους Ἀδὰμ χωρὶς ἁμαρτίαν καὶ πταῖσμα ὅσους μονάζοντας;

Πόθεν ἐξεροίζωσας τόσους κρίνους διὰ νὰ στολίσῃς τοὺς ἰδίους σου κήπους; Πόθεν ἐτρούγησας τόσα ρόδα, διὰ νὰ μυρίσῃ μέ ἐκείνα ὁ Παράδεισος; Πόθεν ἐμάζωξας τόσους φοίνικας, τόσες δάφνες γιὰ νὰ ραντίσῃς μέ τοῦτες καὶ νὰ στεφανώσῃς μετ' ἐκείνους τοῦ μεγάλου Βασιλέως τὸν θρόνον;

Ποῖος παρὰ ἡ Ἑλλάδα σοῦ ἐχάρισε τὰ πλεόν ὑπερφωτὰ ἄστρα, ὅπου νὰ σοῦ ἀστράπτουσι εἰς τὸ στερέωμα;

Ποῖοι παρὰ οἱ Ἕλληνες ἐστάθησαν ἐκεῖνοι, ὅπου σοῦ ἐλεύκαναν τὸν εὐμορφον Γαλαξίαν μέ τὸ γάλα τῆς Παρθενίας, ὅπου σοῦ ἐξωγράψαν τὴν θαυμαστήν Ἰριν μέ τὸ αἶμα, ὅπου ἔχυσαν διὰ τὴν πίστιν καὶ μέ τίς ἀρετές, ὥς μέ τίμιες πέτρες, σοῦ ἔκτισαν τὴν μακαρίαν καὶ ἀστραποφόρον σου πόλιν; Καὶ εἰς βραχυλογίαν, ἂν ὁ Ἐωσφόρος σὲ ἔγδυσεν ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, τὸ Ἑλληνικὸν γένος τόσους καὶ τόσους ἁγίους σοῦ ἔδωκεν, ὅπου δὲν φαίνεσαι πλέον οὐρανός, ἀμὴ χωρὶς καμμίαν ὑπερβολήν, ὅλος—ὁλος φαίνεσαι μία Ἑλλάδα.

«Τέχνη Ρητορικῆς»

Ἑνεῖρησι 1681, σελ. 54 εἰς.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Μερεκούριον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΠΩΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ Ἡ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἡ 25ῃ Μαρτίου ὡς ἐθνικοθρησκευτικὴ παλιγγενεσία ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἐορτάζεται πρωτὶ μῶτερον ἔχει ὑποστῇ καὶ μυρίας ἄλλας ταλαιπωρίας εἰς τοὺς λόγους τῶν συγχρόνων ρητόρων, οἱ ὅποιοι δὲν τὴν φωτίζουν σφαιρικῶς ἀλλὰ μονοπλευρῶς. Νομίζουν, ὅτι μέ τοὺς μεγαλοστόμους πανηγυρικοὺς καὶ τὰς ὥραιολογίας ἐξαντιλοῦν τὸ φαινόμενον τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ εἶσι δὲν ὑπαβάλλονται εἰς τὸν κόπον νὰ ἀνατάμουν τὰ γεγονότα ποῦ προηγήθησαν διὰ νὰ εὑρουν τοὺς καθοριστικοὺς παράγοντας, ποῦ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν.

Τὸ λάθος τῶν δηλ. εὐρίσκειται εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἀντιμετωπίζουν τὴν ἐπανάστασιν αὐτοτελῶς καὶ ὄχι αὐτοκρατουμένην ἐκ τῶν προϋπαρξασῶν δυνάμεων, αἵτινες παρανόμως καὶ ὑπομονητικῶς ὑφαναν τὸ σάβανον μέ τὸ ὅποιον ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ἐσαβάνωσε τὴν ὀθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν.

Ἡ πρώτη καὶ ἡ μεγίστη δύναμις ποῦ συνετήρησε τὸν ἑλληνισμόν, ποῦ ἐγαλλοῦχησε τὸ πνεῦμα τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς ἐπιβιώσεως καὶ ἐνεφύτευσε εἰς τὰ στήθη ὅλων τῶν ἑλληνικῶν γενεῶν τὸν ἔρωτα τῆς ἐλευθερίας, ἡ πρώτη λέγομεν καὶ ἡ μεγίστη δύναμις εἶναι ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἄνευ αὐτῆς εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ τροπὴ τῆς ἱστορίας εἰς τὸν χωρὸν αὐτὸν τῆς νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης κατὰ τοὺς νεωτέρους αἰῶνας θὰ ἦτο διαφορετικὴ. Ἄς μὴ βιασθοῦν νὰ μᾶς ἀπαντήσουν οἱ θιασῶται τοῦ κλασικισμοῦ ὅτι καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἄνευ τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἑλληνισμὸς διεσώθη. Πρέπει νὰ γνωρίζουν καλῶς, ὅτι οἱ νεώτεροι καιροὶ ἔχουν ἄλλην ἱστορικὴν φυσιογνωμίαν καὶ ὅτι ἡ δουλεία τοῦ ἑλληνισμοῦ παρετάθη ἐπὶ τόσους αἰῶνας, ὥστε ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν τὸ καθοριστικὸν ὁρόσημον μετὰ τακτικῶν καὶ κατακτημένων δηλ. ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἡ ἀφομιλίσις θὰ ἦτο βεβαία. Παράδειγμα οἱ γεννίτσαροι. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ἐξισλαμίζοντο ἔχχαναν καὶ τὴν ἑλληνικὴν τὴν συνείδησιν.

Ἡ Ἐκκλησία λοιπόν, ἡ στρατευομένη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διέσωσε τὸ ἑλληνικὸν φῶς εἰς τὰ ἄδυτα τῶν Ναῶν καὶ συνετήρησε ὥς τὸ ἄλλας τῆς γῆς τὴν ιδέαν τῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεως τῶν Ἑλλήνων.

Ἔτσι ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις δὲν θὰ ἐγένετο ποτε ἐὰν ἡ μόνη συνεκτικὴ ἀρχὴ τῆς υποδοῦλου αὐτοκρατορίας, ἡ Ἐκκλησία, δὲν τὴν προετοίμαζε μεθοδικῶς καὶ δὲν τὴν ἐνίσχυε μέ τὸ ἀφθονον αἶμα τῶν τέκνων τῆς.

Καράκλησεις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὀφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς τῶν. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὀπισθεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΡΟΣΥΝΟΔΟΥ

Υπὸ τοῦ Πανοσιολ. Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσάτου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ἴδιον ὑπεστήριξεν ὁ μακαρίτης—«ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται»—καὶ περὶ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ὅτι δηθεν ὁ Πατριάρχης Φώτιος, ἀντιτιθέμενος εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ καὶ τασσόμενος ὑπὲρ τῆς λύσεως δι' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀπέστειλεν ἐπὶ τῷ τέλει εἰς Ἑλλάδα τὸν Μητροπολίτην Λεοντοπόλεως Χριστοφόρον—νὺν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας—ὅστις ὡμολόγησεν, ὅτι ὄντως ἐπέλγει ἡ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, ἐνῶ ἀκριβῶς μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς καινοτομίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἐκυκλοφόρησε φυλλάδιόν τι τοῦ Λεοντοπόλεως, δι' οὗ κατεφέρετο μετὰ ἀσυνήθους δριμύτητος ἐναντίον τοῦ Ἀθηνῶν.

Θλιβερὰν ἐντύπωσιν προκαλεῖ εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἀγιορείτας ἡ ἀπουσία τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἐκ τῶν θεμάτων τῆς Πανορθόδοξου Προσυνόδου. Ἐν τούτοις, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶχεν ἐπιδείξει ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον, διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο τὸ 1930 εἰς τὴν Διορθόδοξον Ἐπιτροπὴν. Πεισθεὶς περὶ τοῦ λάθους του, ὁ μακαρίτης Χρυσόστομος, μετὰ ἐξαιτητικῆς πειραματισμὸν ἢ προσπαθῶν νὰ παρασύρῃ εἰς τὴν περιπέτειαν καὶ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας, ἵνα προσδώσῃ νομιμότητα εἰς τὴν ἀντικανονικὴν ἐνέργειάν του, ἔγραψεν πρὸς τοὺς ἐκπροσωποῦντας εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, μακαρίτην Γεννάδιον Θεσσαλονίκης καὶ Κερκύρας Ἀθηναγόραν—νὺν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὅτι «περιληφθήσονται, ὡς εἰκός, ἐκ τῶν πρώτων τὰ ὑπὸ ἐπείγουσαν μορφήν, προβάλλοντα ζητήματα τοῦ Ἡμερολογίου καὶ τοῦ Πασχαλίου».

Ἀλλ' ἡ ἐπιτροπὴ οὕτε καὶ ἐσχολίασε τὸ θέμα, ὑπὲρ ἧκαιε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ φυσικὰ ἀφέθη, διὰ τὴν Πανορθόδοξον Προσύνodon. Θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ ὑπομνήσωμεν ἐνταῦθα, πόσον συνδεδεμένον εἶναι τὸ διορθωθῆναι Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον μετὰ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, ἀφοῦ κατενόηθη τὸ ἀδύνατον τῆς ὑπάρξεως τοῦ πρώτου ἄνευ τῆς ἀναθεωρήσεως καὶ προσαρμογῆς καὶ τοῦ δευτέρου. Ἐάν ἡ πρόχειρος μεταπήδησις κατὰ 13 ἡμέρας ἔλυσε δριςτικῶς τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, οὐδεμία ἐντεῦθεν ἀνάγκη θὰ προέκυπτε περὶ μνείας τοῦ Πασχαλίου, ἐπὶ ἀνατροπῇ Κανόνος τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ὡστεοὶ Παλαιοημερολογίται, βλέποντες μακρὰν δικαίως διαμαρτύρονται, δι' ἀντικανονικὰς ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ εἴπωμεν τινὰ διὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ 1924 ἀποτελεῖ μέγαν περασμὸν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, σκανδαλίσαν χιλιάδας συνειδήσεων. Τὸ ἡμερολογιακὸν ἐψύχρανε πιστοὺς, ὡδήγησεν εἰς ἀπειθείαν, εἰς χωρισμὸν,

εἰς δημιουργίαν ἰδίας Ἐκκλησίας. Ἡ ἐνότης ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διεσπάσθη. Εὐσεβάστατοι Χριστιανοὶ ἀπέκοψαν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς κοινωνίας τῶν λοιπῶν πιστῶν. Καὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι ὀλιγοί. «Ἐν, ἴσως, ἑκατομύριον κατὰ συνείδησιν θρησκευομένων ἀδελφῶν». Προήλθεν ἐκ τούτου διάστασις, ἀνταγωνισμός, ἐκατέρωθεν ἄμυνα. Ἠκολούθησαν διωγμοί, ἐλέγχθησαν ἄτοπα, ἐτέθη ἐν ἀμφιβόλῳ ἡ κανονικὴ εὐστάθεια τῆς Ἐκκλησίας μας. Κόμματα ἐπὶ κομμάτων ἐσχηματίσθησαν καὶ διερράγη ὁ θεοῦφαντος καὶ ἄρραφος χιτὼν τοῦ Κυρίου...

Τί πταῖουν εἰς ταῦτα οἱ Παλαιοημερολογίται; «Ἀνθρώποι εὐλαβέστατοι καὶ ἀπλοῖ, φοβούμενοι περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς των, προετίμησαν συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν κακῶς ἐννοουμένην εἰρήνην. Πολλοὶ τοὺς ὀνόμασαν ὄχλον Ἡ λέξις εἶναι ἀστοχος καὶ ἀντιχριστιανικωτάτη. Ὁ Χριστὸς εἰς αὐτὸν τὸν ὄχλον ἀνεπαύετο. Ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ Παῦλος ἐνομοθέτει. Χάριν αὐτοῦ οἱ Πατέρες ἐδογματίσαν. Παρὰ βραχὺ νὰ εἴπωμεν ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀληθῶς ἐκλεκτοί. Διότι εἰς τὸν Χριστιανικὸν κόσμον, οἱ ὄντως πιστοὶ αὐτοὶ εἶναι. Τὸν Παῦλον τὸν ἐκατηγόρησαν ὅτι εἶχε περιμαζέψῃ ὅλην τὴν κουρελαρίαν τῆς Μεσογείου, διὰ νὰ κάμῃ τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἀπαντᾷ ἐγκαυχώμενος: «οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς· ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνη...».

Ἡ ἀδιαφορία τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας εἰς τὸ φλέγον θέμα τοῦ ἡμερολογίου, ἥτις καταφαίνεται εἰς τὰ θέματα τῆς Πανορθόδοξου Προσυνόδου, μᾶς λυπεῖ καὶ μᾶς ἀνησυχεῖ σφοδρῶς. Τί ἀναμένει ἡ Ἐκκλησία διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ σχίσματος; Ποῖον βίαιον μέτρον δύναται νὰ ἰσχύσῃ; Καὶ ὅμως ἀποτελεῖ αἷτημα τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸν ὀρθὸν λόγον, προβάλλεται ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐνότητος ἢ κανονικῆς διευθέτησις τοῦ Ἡμερολογιακοῦ. Ἡ οἰκείωσις τοῦ Παλαιοημερολογιακοῦ κόσμου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, θὰ προσεπὶόριζεν αὐτῇ πλήθη λαοῦ, θρησκευόντα μὲ συνέπειαν, φρουροῦντα τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἔτοιμα νὰ θυσιασθοῦν, διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸ καλὸν τῆς. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «εἰ ἀλλήλους δάκνετε, ἀλλήλους κατεσθίετε, σκοπεῖτε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῇτε...».

Φρονῶμεν, ὅτι ὀλίγον εὐφυῆς προοπτικὴ θὰ ἔπειθεν, ὅτι τοὺς Παλαιοημερολογίτας οἳ οἱ δὴποτε μέτρον, ἐκτὸς τῆς τακτοποιήσεως κανονικῶς τοῦ ζητήματος, εἶναι ἀδύνατον νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλη-

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ—Κυριακὴ Μυροφόρων

Ἐπιμένει ὁ Θωμᾶς «ἐὰν μὴ ἴδω, μὴ πιστεύσω».

Δὲν εἶναι ἰσχυρογνώμοσύνη· δὲν εἶναι ἀσέβεια. Εἶναι ἴσως ὁ πληθωρισμὸς τῆς χαρᾶς, ποὺ καθι-
στᾷ ἀπίστευτον τὸν ἐπελθόντα θρίαμβον, τὴν ἐκ
τοῦ τάφου εὐτυχίαν! Εἶναι ἀκόμη ἡ ἀγνή και
ἄ-
δολος ἐπιθυμία τοῦ μαθητοῦ νὰ κατοχυρώσῃ τὴν
πίσιν του μὲ ἀδιάσειστα ἀποδεικτικά στοιχεῖα,
ὥστε κατὰ τὴν ἱεράν του ἀποστολὴν νὰ μὴ ὁμιλῇ
μόνον ἐκ τῶν ὅσων ἤκουσε, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὅσων
εἶδεν. Εἶναι καλοπροαίρετος ὁ Θωμᾶς. Εἶναι ὁ
ὑπὸ τῆς Θεᾶς Προνοίας κλητευθεὶς μάρτυς, ὅστις
θὰ διακηρύξῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα «πιστεύσατε
εἰς τὸν Ἀναστάντα κύριον διότι ἐγὼ ἐψηλάφισα
ἔβαλα τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πανάχραντον πλευράν
του καὶ εἰς τοὺς τύπους τῶν καρφιῶν»

Ἡ ψηλάφισις τοῦ Θωμᾶ εἶναι ἡ ἐκ τῶν πραγ-
μάτων δικαίωσις τῆς χριστιανικῆς ἀντιλήψεως περὶ
ἔρευνης. Δὲν ἀρνεῖται ὁ χριστιανισμὸς τὴν ἔρευναν
τὴν ἐπιζητεῖ, ἀρκεῖ ὁ ἐρευνητὴς νὰ ὁρμᾶται ἀπὸ
ἀγαθὰ ἐλατήρια καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ὡς δόγμα τὸ ἐρι-
στικὸν «οὐ μὲ πείσῃς κἄν μὲ πείσῃς»

«Ἐὰν μὴ ἴδω οὐ μὴ πιστεύσω». Ἡ ἐπιφύλαξις
αὐτῇ τοῦ Θωμᾶ θὰ πρέπῃ ὡς σεισμὸς νὰ δονήσῃ
τὰς συνειδήσεις τῶν καλῶν ἐκείνων χριστιανῶν,
οἱ ὅποιοι εὐκόλως καὶ ἀνεμπόδιστως δέχονται συ-
κοφαντικὰς πληροφορίες διὰ τὸν συνάνθρωπόν των
καὶ μεταβάλλονται οὕτω εἰς συνεργοὺς δολοφονίας!

Ὅχι! αὐτὸ μόνον θὰ πιστεύσω τὸ ὁποῖον διὰ
τῶν ὀφθαλμῶν μου θὰ ἴδω «πιστοτέρα ἢ ὄρασις
τῆς ἀκοῆς». Τὸ «ἄκουσα» καὶ τὸ «μοῦ εἶπαν» εἴ-
ναι ἡθικὰ μολύσματα καὶ στοιχεῖα παρακμῆς.

Συντριπτικὸν τὸ θάρος τῶν Μυροφόρων. Εἰς
μίαν πόλιν, τῆς ὁποίας οἱ πολῖται μετεβλήθησαν
εἰς ἀδυσωπήτους διώκτας τοῦ Σωτῆρος αὐταὶ προ-
χωροῦν πρὸς τὸν τάφον. Δὲν ὑπολογίζουσι τὸ σκό-
τος τῆς νυκτὸς τὸ ὁποῖον τόσους κινδύνους καλύ-
πτει δὲν συγκρατοῦνται ἀπὸ τὴν σκέψιν ὅτι ἐπὶ τοῦ
Τάφου ὑπάρχει φρουρὰ Ρωμαίων στρατιωτῶν.
Ἐνα μόνον ἐλατήριο κινεῖ τὰς ψυχὰς των, ἡ ἀ-
γάπη πρὸς τὸν Γλυκύτατον Ἰησοῦν.

Ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἐμπλουτίζει μὲ ἀνδρείαν τὰς
ἐκ φύσεως δειλὰς ψυχὰς των ἡ ἀγάπη τὰς καθιστᾷ
ἀνωτέρας τοῦ φόβου ἡ ἀγάπη τὰς ἡλεκτρίζει. Ὡ!
ἁγία καὶ παντοδύναμος Ἀγάπη, Ἀγάπη πρὸς τὸν
Ἐσταυρωμένον Ἰησοῦ, Σὺ ἀνέδειξας τοὺς μάρτυ-
ρας Σὺ ὠδήγησας εἰς τὰς ἐρήμους τὰς μακαρίας
ψυχὰς σὺ διεσκόρπισας τὰ πλούτη, σὺ ἀνίδρυσας
τὰ ἱδρύματα ποὺ περιθάλλουσι τὸν πόνον καὶ τὴν
θλίψιν. Σὺ, ὦ ἀγάπη, πρὸς τὸν Γλυκύτατον Ἰη-
σοῦν. Καὶ ἡ ζημία εἶναι τεραστία. Ἀνεξαρτή-
τως ἔαν εἰς τὴν φαντασίαν τινῶν ἐμεγενθύνθη
μέχρι τοῦ ἀπιθανοῦ ἡ μονομερὴς εἰσαγωγή τοῦ
νέου ἡμερολογίου, τὸ πρᾶγμα ἐν τούτοις εἰς τὴν
βάσιν του εἶναι ἀντικανονικόν, χρόνιον, καὶ
ἐκθέτει τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸν ὑπόλοιπον ὁρ-
θόδοξον κόσμον καὶ τοὺς ξένους.

(Ἀκολουθεῖ)

σοῦν θαυματουργεῖς. Σὲ αἰσθανόμεθα ὅμως παρού-
σαν εἰς τὴν ψυχὴν μας;

Δὲν ὑστερεῖ εἰς Μεγαλεῖον καὶ ἡ χειρονομία
τοῦ Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου. Ἐνῶ τὰ ἀχάριστα
πλήθη ἐκάγχαζον εἰς τὴν θέαν τοῦ ἑσταυρωμένου,
ἐνῶ οἱ φαρισαῖοι ἔτριβον τὰς γενειάδας των ἀπὸ
ἱκανοποιήσιν διὰ τὸ μακάβριον κατόρθωμά των
ἐνῶ ὁ Πιλάτος περιδεὴς μετεβλήθη εἰς ἄχρον πα-
ρυσυρόμενον ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ πάθους τῶν Ἰου-
δαίων, ὁ Ἰωσήφ «τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον
καὶ ἡτήσατο τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ». Τί τὸν παρε-
κίνησεν; Ὁ ἀπέραντος σεβασμὸς πρὸς τὸν Κύριον!

Τὰ ἱδανικά ἀπαιτοῦν θυσίας. Τὸ ὁμολογοῦν ὁ
Ἰωσήφ καὶ αἱ μυροφόροι. Αἱ θυσίαι ὅμως πάντοτε
ἐπιβραβεύονται οἱ ἀγωνισταὶ πάντοτε στεφανοῦνται.

ΖΩΟΔΟΧΟΣ ΠΗΓΗ

Ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ ἁγιάσματα τὰ ὁποῖα ἔχει ἡ
Ὁρθοδοξία εἶναι καὶ ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ τῆς Κων

πόλεως. Ὁ ἱστορικὸς Νικηφόρος ὁ Κρίλλιστος ἀναφέρει
ὅτι ὁ Λέων ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι ὁ ἀνακαλύψας τὸ
ἁγίασμα ὅτε ἀκόμη ἦτο ἰδιώτης. Μίαν ἡμέραν ἐ-
ξαγαγὼν κάποιον τυφλὸν καὶ καθὼς διήρχετο ἀπὸ
τὴν πηγὴν παρεκινήθη ἀπὸ κάποιαν ἀποκαλυπτικὴν
φωνὴν νὰ λάβῃ πηλὸν καὶ νὰ ἀλείψῃ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς τοῦ τυφλοῦ. Μόλις ἔπραξε ἔτσι τὸ θαῦμα συ-
νετελέσθη. Ὁ τυφλὸς ἀέβλεψε καὶ ἡ ἱστορίαν ἡ
θαυματουργὸς ἱστορία τοῦ ἁγιάσματος ἀρχίζει.
«Σιλῶμ, λέγει ὁ Κρίλλιστος, ἐκείνῳ τὸ θαλερὸν
τοῦ ὕδατος καὶ ὁ πηλὸς γίνεται. Εὐθὺς γάρ ὁρᾷ
καὶ τὸν χρόνιον ἀποτίθεται σκότον παραδόξοις ὁμ-
μασι τῷ ἡλίῳ ἐνατενίζων μᾶλλον δὲ τῇ ἰλῦ καὶ
τῷ πηλῷ».

Ὁ Λέων γίνεται αὐτοκράτωρ ἀλλὰ δὲν ξεχνᾷ
τὸ ἁγίασμα. Εἰς τὴν θέσιν του ὑφίσταται μεγαλο-
πρεπὴς ναὸς, ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου.

Εἰς τὸ θαυματουργὸν ὕδωρ συρρέουν τὰ πλήθη
ὡς ζωντανὸς ποταμὸς καὶ δέχονται τὴν ἀφθονίαν
τῶν χαρισμάτων του. Τὰ ἀφιερώματα πληθύνονται
καὶ ὁ ναὸς συμπληροῦται καὶ πλουτίζεται. Ὁ Ἰου-
στωινανὸς, θεραπευθεὶς ἀπὸ λιθίαςιν, ἀνεγείρει μὲ
τὰ περισσεύματα τῶν ὑλικῶν τῆς ἁγίας Σοφίας
νέον περικαλῇ ναόν.

Καὶ εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ Σατανᾶ, ὅστις φθο-
νεῖ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς εὐσεβείας τῶν ἀνθρώπων
καὶ καταστρέφει ἐπανειλημμένως τὸν ναόν, ἀντι-
παρτάσσεται τεράστιος ὁ σεβασμὸς τῶν αἰώνων
πρὸς τὴν θαυματουργὸν πηγὴν.

Ἐξ φορὰς κατεστράφη ὁ ναὸς καὶ ἄλλας τόσας
ἀνοικοδομήθη καλύτερος ἀπὸ πρῶτα. Κάθε φορὰ
νικητὴς ἐξήρχετο τὸ ἁγίασμα τῆς πηγῆς τῆς Θεο-
τόκου.

Σήμερον ἡ θαυματουργὸς Ζωοδόχος Πηγὴ ἔχει
καὶ πάλιν τὸν ναόν της ὅστις ἐκτίσθη τὸ 1830.
ἔχει τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία ἀνευρέθη
τὸ 1827, εἰς τὴν δύναμιν τῆς ὁποίας προσφεύγουσι
ἀμέτρητα πλήθη παρακαλοῦντα τὴν χάριν της.

Καὶ ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐπιδαφιλεῖ πάντοτε
τὰς σωτηρίους δωρεάς της καὶ παρέχει τὴν ἴασιν τῶν
ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ Ἐκκλησία δὲν πολιτεύεται. Αὐτὸ εἶναι μία θεμελιακὴ ἀρχὴ τῆς θεοσεβείας τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τοῦτο διότι εἶναι ἴδρυμα, τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει εἰς τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως εἶναι ψυχοσωματικὴ ἐνότης. Θὰ ἦτο ἐντελὲς αὐθαίρετον νὰ τὸν διαχωρίσωμεν—ἐφ' ὅσον ζῇ—ἀπὸ τὸ σῶμα του. Θὰ ἦτο ἀκατανόητος, παράλογος, ἀντιφατικὸς ὁ διαχωρισμὸς τοῦ ἐνὸς ἀδιαιρέτου ἀνθρώπου καὶ τῶν πράξεων του εἰς πράξεις, πού ἔχουν μόνον ἀξίαν διὰ τὸ σῶμα καὶ ἄλλας διὰ τὴν ψυχὴν. Οὐδεμία ἀνθρωπίνῃ ἐνέργεια στερεῖται μιᾷς κάποιας ἡθικῆς ἀξίας ἢ ἀπαξίας.

Καὶ ἡ ψυχικὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι ἄσχετος μὲ τὴν συμπεριφορὰν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐδῶ εὐρίσκεται ὁ ἄγών. Καὶ ὁ ἄνθρωπος κρίνεται ἀπὸ τὴν στάσιν του ἀπέναντι τῆς ζωῆς.

Νὰ λοιπὸν, πού αὐτὴ αὕτη ἡ ψυχικὴ μας σωτηρία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς ἐπὶ γῆς πολιτείας μας. Ἡ Ἐκκλησία δὲν πολιτεύεται ἀλλὰ τὰ ἅτομα πού τὴν ἀποτελοῦν πελιτεύονται.

Προσοχὴ ὅμως. Ὅταν χρησιμοποιοῦμε τὸν ὄρον «πολιτεύομαι» δὲν ἐννοοῦμε καθόλου τὰς κομματικὰς διαμάχας καὶ τὴν «μικροπολιτικὴν». Αὐτὸς εἶναι ἐκχυδαϊσμὸς τῆς ἐννοίας. Ἐννοοῦμεν κατὰ ὑψηλότερον, κατὰ εὐρύτερον καὶ πνευματικώτερον. Ἐννοοῦμεν τὴν ὑποχρέωσιν πού ἔχει κάθε ἄνθρωπος νὰ λαμβάνῃ μιαν θέσιν ἐναντὶ τῶν ἀξιών τῆς ζωῆς. Πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἀδιάλλακτος καὶ φανατικὸς ὑπέρμαχος τοῦ φωτός, (τοῦ ἡθικοῦ φωτός) καὶ πολέμιος τοῦ σκότους. Αὐτὸ σημαίνει «πολιτεύομαι».

Πρέπει νὰ ἔχη συλλάβει τὴν πορείαν τῆς ἱστορίας, ὅπως τὴν ἐρμηνεύει ἡ φιλοσοφία τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ νὰ τὴν ὑποβοηθῇ (τὴν ἱστορίαν) εἰς τὴν ἀνέλιξίν της, δηλ. εἰς τὴν τελειοποίησίν της. Αὐτὸ σημαίνει «πολιτεύομαι».

Πρέπει νὰ ὀρίτῃ τὸ βᾶρος του πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, καὶ συνεπῶς πρὸς τὴν ὑπεύθυνον ζωὴν, καὶ νὰ μὴ ἀνέχεται τὸν μηδενισμὸν τῶν ἀξιών, πού ὁ Θεὸς ἔχει δώσει εἰς τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸ σημαίνει «πολιτεύομαι».

Νὰ λοιπὸν διατὶ συντασσόμεθα μὲ τὸν Ἑθνάρχην Μακάριον καὶ ὄχι μὲ τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ ἐπίμαχον θέμα εἶναι γνωστόν.

Ὁ πρῶτος εὐθυγραμμίζεται μὲ τὴν ἀληθινὴν ἐρμηνείαν τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος. Τοῦ πνεύματος ἐκείνου πού ἐπιβάλλει τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς δουλείας. Τῆς δουλείας, τῆς ὁποίας ἡ ἀπαρχὴ γίνεται εἰς τὸ σῶμα καὶ ἀκολουθῶς περνᾷ εἰς τὴν ψυχὴν.

Ὁ δεύτερος ἀπὸ μιαν συμβατικότητα καὶ ἀπὸ μιαν φοβίαν προσποιεῖται, ὅτι δὲν λαμβάνει θέσιν εἰς τὸ θέμα τῆς κυριακῆς ἐλευθερίας. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως πολιτεύεται μὲ τὸν χειρότερον τρόπον, δίδει μὲ τὴν σιωπὴν του γίνεται συνένοχος τῶν ἀγγλοτούρκων.

Ὅταν ἀνεχώμεθα τὴν κατάστασιν τῆς ὑποταγῆς τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς

μωαμεθανοὺς καὶ τοὺς ἄλλοφύλους ἀπὸ μιαν δῆθεν συμμόρφωσιν πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, γινόμεθα πλαστογράφοι τοῦ ἀληθινοῦ πνεύματός του. Γινόμεθα ὑποκριταὶ καὶ πράκτορες τῶν ξένων.

Ἡμεῖς πιστεύομεν ἀκραδάντως ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔχουν δικαίωματα πολλὰ εἰς τὸν ἱστορίαν. Πολὺ περισσότερο οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Τὸ ν' ἀνεχώμεθα τοὺς Κυβρίους νὰ μετατρέπονται εἰς ἀφρακτον ἀμπελῶνα τῶν ξένων αἰρέσεων καὶ τῶν τουρκικῶν ὁρδῶν εἶναι ὡς νὰ μὴ εἴμεθα Χριστιανοὶ καὶ Ἕλληνες.

Νὰ λοιπὸν διατὶ δὲν μᾶς εὐρίσκει συμφώνους ὁ Πατριάρχης Κων/λεως. Διότι ἀπὸ μιαν καιροσκοπικὴν συμβατικότητα ἀπεμπολεῖ τὰς αἰωνίους ἀρχὰς τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ προδίδει τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατέχει. Θέσιν, ἣτις τοῦ ἐπιβάλλει νὰ ἀγωνισθῇ, νὰ παλαίσῃ καὶ ἂν χρεισθῇ νὰ θυσιάσῃ διὰ τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη αὐτῆς καὶ τῆς ἄλλης ζωῆς.

Ὅταν μάλιστα ὁ ἴδιος ὁ Πατριαρχικὸς Θρόνος ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τόσους μάρτυρας, ἡ στάσις του καὶ ἡ χθεσινὴ καὶ ἡ σημερινὴ δὲν εἶναι τίποτε ὀλιγώτερον ἀπὸ μιαν προδοσίαν τοῦ πνεύματος.

Μετανάσται τῆς αἰωνιότητος

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΠΑΓΛΑΤΖΗΣ

Ἐνάρετος Χριστιανὸς οἰκογενειάρχης πατὴρ δύο παρθένων, ἐνασκουμένων εἰς τὸν Ἱερὸν Παρθενῶνα Χίου Ἁγίου Κωνσταντίνου. Ἐξεδήμησε εἰς Κύριον εἰς Μαρκόπουλον τὴν 10 Μαρτίου 1957 καὶ ἐκήδεύθη ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Διονυσίου Στάμου καὶ Στεφάνου Τσικουρά. Εὐχόμεθα εἰς τὸν μεταστάνα παρὰ Κυρίου ἀνάπαυσιν καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν του παρηγορίαν.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΕΡΣΗ

Τῆς Χριστιανῆς γυναῖκος καὶ ἀγωνιστρίας. Ἀπεβίωσε τὴν Μ. Πέμπτην. Εὐχόμεθα ἀνάπαυσιν παρηγορίαν εἰς τοὺς ἐπιζήσαντας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΑΤΙΝΑΣ

Ὅσοι ἐγνώρισαν τὸν ἀείμνητον μπαρμπα Κώστα εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὁμολογήσουν ποῖος πνευματικὸς θησαυρὸς ἐκρύπτετο εἰς τὸν εὐλαβέστατον αὐτὸν Χριστιανὸν τῶν Φαρσάλων. Ἀγωνιστὴς τῆς πατρώας πίστεως, συνετὸς οἰκογενειάρχης, βρόχος ὑπομονῆς. Ὡς ἄλλος Ἰὼβ ἀντεμετώπισε μὲ ὑπομονὴν τὸν σκληρὸν φόνον μονογενοῦς υἱοῦ, τοῦ Ἀθανασίου, κατὰ τὴν κατὰ τὴν ὥσ καὶ ἄλλα φρικτὰ πλήγματα. Τὸν ἐκήδευσεν ἐν μέσω πανθήμου πένθους τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν τῆς περιοχῆς, ὁ Ἀρχιμ. Θωμᾶς Μαργαριτόπουλος. Εὐχόμεθα εἰς τὴν σύζυγόν του Εὐφροσύνην, εἰς τὰς θυγατέρας του καὶ τὴν λοιπὴν οἰκογένειαν τὴν ἐκ Θεοῦ παρηγορίαν.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΗΣ

Εἰς τὰς 6:357 ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν ἐντεθῆν πρὸς τὰ ἐκείθεν ὁ εὐλαβέστατος καὶ ἀείμνητος ἀδελφὸς Χρῆστος εἰς Αἰγάλεω. Ἐκήδεύθη ὑπὸ τῶν ἱερέων μας Στυλιανοῦ καὶ Παχωμίου. Κατανυκτικὸν ἐπικήδειον λόγον ἐξεφώνησε ὁ ἱεροδιάκονος Σπυρίδων Ἑρμογιάνου, συμπατριώτης τοῦ μεταστάνου.

Ἀναγγελία Μνημοσύνου

Τὴν 21 Ἀπριλίου ἡμέραν Σάββατον, πρὸ τῶν Μυροφόρων τελοῦμεν τεσσαρακονήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμανδριτοῦ ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΞΕΝΟΦΩΝΤΙΝΟΥ.

Κτίτορος Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Μηνᾶ Ἀμφιάλης Παρακαλούμεν ὅθεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην του, ὅπως προσέλθωσι καὶ συνενώσωσι μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς Ὑψιστον δεήσεις τῶν.

Τὰ πνευματικὰ του τέκνα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Εἰς τὸ ἀγωνιστικὸν καὶ προσφιλὲς παράρτημα Ἡρακλείου Κρήτης ἐγένοντο ἀρχαιρεσίαι καὶ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀπὸ τὰ κάτωθι ἐυλαβέστατα μέλη:

Πρόεδρος Νικόλαος Χατζηϊωάννου, Ἄνδρος
Ἐμμ. Ρεβυθάκης, Γεν. Γραμματεὺς Μιχ. Σταματάκης, Ταμίας Ἐλένη Οἰκονόμου. Σύμβουλοι: Γρηγ. Τροχαλάκης, Ἐμμ. Χατζηβασιλείου, Ἰωάννης Χατζηνικολάου, Μάρκος Μοκίζανακάκης, Ἀριστείδης Σπυρίδης.

Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ: Ἀπόστ. Τερζάκης, Νικόλαος Καλαφάτης.

Εὐχόμεθα καλὴν πρόοδον.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

«Σύστημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου κατὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἰσχύον αὐτοῦ»

Ῥ. Π. Δρος Π. Παναγιωτάτου

Μία σημαντικὴ ἔλλειψις οὐ μόνον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τοῦ Δικαίου, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας ἦτο καὶ ἡ κωδικοποίησις τῶν κανόνων, νόμων, διατάξεων, δι' ὧν ἀπαρτίζεται τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Συλλογαὶ κανόνων ὑπάρχον ὅχι ὁμῶς κωδικοποιήσεις αὐτῶν.

Τὴν ἔλλειψιν αὐτὴν προσανεπλήρωσε κατὰ τρόπον πλήρη ὁ ἐλλογιμώτατος καὶ περινοούτατος διδάκτωρ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου κ. Παναγιώτης Παναγιωτάκος. Ὁ συγγραφεὺς δὲν διακρίνεται μόνον διὰ τὸν ἀριώτατον ἐπιστημονικὸν του ἐξοπλισμὸν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν θαυμαστὴν ἱκανότητα νὰ ἐργάζεται μετὰ καλαισηθητικῆν διάθεσιν, συνδυάζων οὕτω εἰς τὰ πνευματικὰ του δημιουργήματα ἐπιστημονικὴν συγκρότησιν βάθος, στοχασμὸς, ἀριστοτεχνικὴν μεθοδικότητα, ποιητικὴν χάριν.

Τὰ προσόντα αὐτὰ ἀποτυπώνονται εἰς τὸ κλασσικὸν διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἔργον του «Σύστημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου κλπ.». Ἡδη ἐξεδόθη εἰς πολυτελεσιτάτην ἑκδόσιν ὁ 4ος Τόμος, ἀναγράφον τὸ Δίκαιον τῶν μοναχῶν. Εἰς τὴν «εἰσαγωγὴν» τοῦ ἔργου του ἐκθέτει τὴν ἱστορικὴν προέλευσιν τοῦ μοναχισμοῦ καὶ τὴν ἐν γένει πολιτειονομικὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ θεσμοῦ. Τὸ ὅλον ἔργον διαιρεῖ εἰς τρία μέρη, εἰς ἃ ἐν πλάτει ἀναπτύσσονται: α) Τὴν μοναχικὴν ἰδιότητα καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς νομοκανονικὰς συνεπείας. β) Τὴν ὁργάνωσιν τοῦ Μοναχικοῦ Πολιτεύματος καὶ γ) Τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας. Διὰ τῆς διαίρεσεως αὐτῆς καθίσταται καὶ πρακτικῶς εὐχρηστον κατὰ τὴν ἔρευναν ἐπὶ μέρους ζητημάτων καὶ θεωρητικῶς πολὺτιμον διὰ τὴν μεθοδικὴν ἐνότητα τῶν μερῶν του.

Ἐτερον ἐπίσης προσὸν τοῦ ἔργου εἶναι ἡ πλουσία βιβλιογραφία, δι' ἣς χειραγωγεῖται ὁ ἐρευνητὴς εἰς τὴν μελέτην τῶν πηγῶν.

Ἡ ἑκδόσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἀποτελεῖ σταθμὸν διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ δικαιολογεῖ τὴν πεποιθῆσιν τῶν φίλων τοῦ ἐξαιρέτου ἐπιστήμονος, ὅτι πολλὰ ζητήματα δύναται νὰ ἐπιλύσῃ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀρκεῖ... νὰ θελήσῃ.

α' Ὁδηγὸς τῶν Ἀγίων Τόπων

Εἰς σχῆμα καλλιτεχνικὸν καὶ εὐχρηστον ὁ ἐυλαβέστατος καὶ ἐξαιρετός ἐπιστῆμων ὁφηγητὴς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἰατὸς κ. Παπαγιαννόπουλος ἐξέδωκε πολὺτιμον ὁδηγὸν τῶν σεπτῶν προσκυνημάτων τῶν Ἀγίων Τόπων. Εἰς αὐτὸ ἐκθέτει καὶ σύντομον ἱστορίαν τῶν Ἀγίων Τόπων, καθιστῶν οὕτω τὸ βιβλίον ἀπαραίτητον διὰ πάντα Χριστιανόν.

Καὶ τὰ δύο ἀνωτέρω βιβλία διατίθενται ἐκ τῶν Γραφείων.

Ὁ Κύπριος Μακάριος

Κατέστη ἀναμφισβητήτως μορφή παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος. Ἐκείνη, τὰ ὅποια τὸν ἀνέδειξαν εἶναι ἡ σταθερὰ καὶ ἀσυμβιβαστος προσήλωσις του εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἐλευθερίας, ἡ ἀκαμπτος ἐμμονὴ του, ἡ ἑλληνοπρεπὴς ἀξιοπρέπεια του, ἡ μαρτυρικὴ του ἐξορία. Ἐχει κατακτήσει τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀπέδειξε διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὴν πολὺτιμον συμβολὴν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Ἐθνικοὺς ἀγῶνας. Δι' αὐτὸ δικαίως ἡ ὑποδοχὴ του ἔλαβε παλλαϊκὸν χαρακτήρα. Ἡμεῖς βαθύτατα κατανοοῦντες τὴν ὑψηλὴν σημασίαν τοῦ ἀγῶνος του ἀπευθύνομεν αὐτῷ ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς: «Καλῶς ὤρισες, ἡρωϊκῶς ποιομενέχα».

Ἡ δεξιὼσις τῶν Θεολόγων

Ἀποδεικνύει τὸν σεβασμὸν τοῦ Ἀνακτος πρὸς τὰ σκελὴ τῆς Ἐκκλησίας ἡ δεξιὼσις τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τῶν τελειοφύτων αὐτῆς. Αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἡ δεξιὼσις ἐνθουσιάζει τὸν ὀρθόδοξον λαόν, διότι ὁ ἀνώτατος αὐτοῦ ἀρχὼν τιμᾷ καὶ σέβεται τὸν ἀτίμητον θησαυρὸν του, τὴν πίστιν. Ἄς ἐπιτραπῇ μόνον εἰς ἡμᾶς νὰ σχολιάσωμεν εὐλοβῶς, δι' ὁ χρόνος τῆς δεξιώσεως ἦτο ἀτυχής, διότι ἦτο Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή. Ὅτι δὲ τὸ θέμα αὐτὸ εἶχε σπουδαιότητα, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς συστάσεις σοφοῦ καθηγητοῦ πρὸς τοὺς δεξιωθισομένους. Ἡ σκηνὴ εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Καθηγητῆς, περυσιογμένος διὰ τὰς ἐν Γερμανίᾳ σπουδὰς του καὶ μετὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν δευθόδοξον πνεῦμα ἔχων τὴν τὸν σὺν σχέσιν, ὅσην τοῦλάχιστον ὁ ἱστορικὸς μετὰ τοὺς παλμοὺς τοῦ Μαραθωνομάχου Μιλτιάδου, συνιστᾷ εἰς τοὺς τελειοφύτους: «Οἱ κληρικοὶ νὰ δηλώσωσιν ὅτι νηστεύουν» οἱ λαϊκοὶ νὰ φᾶνε ὅτι τοὺς παρατετῇ. Περιφημος θεωρία ἡ νηστεία ἀφορᾷ μόνον τοὺς κληρικοὺς. Θεωρία ἀνατρέπουσα τὰς ἀναχρονιστικὰς ἀτιλήφεις τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ ἐπιβάλλουσα συγχρονισμένας τοιαύτας!!

Δι' αὐτὸ δ' πρωθυερεὺς τῶν ἀνακτόρων, ἔπρεπε νὰ συστήσῃ εἰς τὸν Σεπτὸν ἡμῶν Ἀνακτα νὰ γίνῃ ἡ δεξιὼσις μετὰ τὸ Πάσχα.

Ἡατερικοὶ Μαργαρίται

Οὐδεὶς ἡμπορεῖ νὰ μετανοήσῃ ἂν δὲν ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον. Οὐδεὶς νὰ καθαρισθῇ ἂν δὲν γίνῃ ἀναχωρητὴς. Ἡ συνομιλία τῶν ἀνθρώπων ἐμποδίζει τὴν συνομιλίαν μετὰ τὸν Θεόν. Δι' αὐτὸ καὶ ὅσοι μετανοοῦν, ὅσοι καθαρίζονται καὶ συνομιλοῦν μετὰ τὸν Θεόν αὐτοὶ ἐπιδιώκουν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἡ ἐναρξίς τῆς ἀπομακρύνσεως αὐτῆς γίνεται μετὰ πένθος καὶ κατηγορία ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ τῶν, μετὰ ἀγρυπνίας καὶ μετὰ ἐγκράτειαν καὶ μετὰ δάκρυα πολλὰ ποὺ φέρουν τὴν κατάνυξιν τῆς καρδιάς.

Κάλλιστος Τηλικούδης

ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΝΕΙΑΤΑ

Πατέρες—Μητέρες—Ἱερεῖς

Κατηχήτριαι—Διδάσκαλοι

Μήπως ξεχάσατε νὰ συστήσετε εἰς τὰ παιδία, νους νέους καὶ τὰς νέας τὸ Περιοδικόν τους,

τὰ Ἀ' Ὁρθόδοξα Νεοάτα»

Ἀ' Ὁρθόδοξα Νεοάτα» εἰδικὸν Περιοδικὸν διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Νεολαίαν ἐγκεκριμένον ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Αἰ εὐχαὶ τοῦ Προέδρου
τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Ὁ πρόεδρος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Κων)νος Θεοφάνους εὐχεται εἰς ἀπαντας τοὺς ἀδελφοὺς τὴν εἰρήνην καὶ εὐλογίαν τοῦ Ἀναστάσιτος ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Πάσχα καὶ τὸν Θρίαμβον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ποιοῦμεν γνωστὸν τοῖς ἀδελφοῖς δοθ. γνησ. Χριστιανοῖς, ὅτι τινὲς ἐκ τῶν ἱερῶν τῆς Ἱ. Παρατάξεώς μας ἐπιπολαίως σκεπτόμενοι καὶ ἐπιζημίως ἐνεργοῦντες, διασπείρουν, γράφουν παντοῦ, διαμαρτυρόνται, (πονοῦντες δηθ. τὸν ἄγωνα), ὅτι ὁ Ἱ. ἡμῶν ἄγων ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῶν διοικούντων εἰς τὴν τύχην του καὶ καταρᾶται!!! καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα συκοφαντοῦντες ἡμᾶς ἐμπαθῶς.

Ἀπαντῶμεν λοιπὸν εἰς πάντας νὰ μὴ δίδωσι διόλου προσοχὴν εἰς αὐτοὺς, διότι ἡμεῖς οἱ διοικούντες δὲν ἀφήνουμε ποτὲ εὐκαιρίαν νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητος ἢ ἀνεκμετάλλετος καὶ δὲν παύομεν ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐνεργοῦντες διὰ τὴν ἄμεσον λύσιν τῶν πολλῶν προβλημάτων τοῦ ἱερ. ἡμῶν ἁγώνος, εὐρέσεως Κεφαλῆς καὶ ἀναγνωρίσεως ἡμῶν ὑπὸ τῆς Κρατικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας.

Ὁ Πρόεδρος
τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Γ.Ο.Χ.
Ἀρχιμ. Ἀνάκτιος Παππᾶς

ΚΩΣ τὸ ἐξηγοῦν:

Ὁλη ἡ Οἰκουμενικὴ Ὁρθοδοξία, ἡ ὑπεράνω ἐθνικῶν χρωμάτων καὶ κρατικῶν δολίων ὑπάρχουσα καὶ ὡς ἀρχαῖς ἐνότητος βιουμένη, ἐώρασε ἀπὸ κοινοῦ καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐν Πάσχα. Πῶς ὅμως Ἐκκλησίαι, ἀκολουθήσασαι τὸ νέον γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον συνεισφέρουν τὸ Πάσχα μὲ τὸν παλαιονημερολογίαν καὶ ὅχι μὲ τοὺς δυτικούς, οἱ ὅποιοι ὡς γνωστὸν ἄλλοτε μὲν ἐορτάζουν τὸ Πάσχα ἐνωρίτερον τῶν Ὁρθοδόξων, ἄλλοτε ἀργότερον, σπανιότατα δὲ ἀπὸ κοινοῦ; Ἐδῶ ἀκριβῶς συμβαίνει τὸ περίεργον, ὅπερ ἀνατρέχει τοὺς λογιζομένους περὶ ἡμερολογιακῆς ἀκριβείας τῶν νεωτεριστῶν! Τὸ Πάσχα ὡς γνωστὸν, κατὰ τὸν κανόνα τῆς Ἁγ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πρέπει νὰ τελεῖται «τὴν πρώτῃν Κυριακὴν μετὰ τὴν πανσέληνον τῆς ἐαρινῆς ἡμερῆς». Αἱ μαθηματικαὶ λοιπὸν κεφαλαί, αἱ ὑπολογίζονται μέχρι καὶ τοῦ δεκάκις χιλιοστοῦ τὴν ἀκριβειαν τοῦ χρόνου, δέχονται κατὰ συνθήκην καὶ σιωπηρῶς ὅχι τὴν πραγματικὴν ἀστρονομικὴν ἡμερῆσαν, ἀλλὰ τὴν συμβατικὴν, τὴν καθιερωθεῖσαν κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον!!! Διὰ τί; Δύο χρονικὰ μέτρα καὶ δύο χρονικὰ σταθμὰ εἰς τὸν λειτουργικὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας! Ἐνα (γρηγοριανόν) διὰ τὰς ἀνιήτους ἐορτάς, καὶ ἕνα (Ἰουλιανόν) διὰ τὰς κινητάς! Ἡ ἐφαρμογὴ ὅμως δύο μέτρων καὶ δύο σταθμῶν δημιουργεῖ πλείστας ὁσας ἀνωμαλίας! Ποῶς ὅμως καταδέχεται νὰ τὸ προσέξῃ; Τὸ παρεῖσθαι προτεσταντικὸν πνεῦμα ἔχει τελείως καταστρέψει τὴν περὶ τὰ πάντα ἀκριβειαν καὶ ἐξυποκειμενικεύσαν τελείως τὴν πίστιν τείνει νὰ καθιερώσῃ ὡς μοναδικὴν κριτήριον τὴν συνείδησιν! Ἰδοὺ διὰ τί φωνάζομεν καὶ ἐπὶ μόνον!

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττιάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 83

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ
ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Νίκης ἀριθ. 33

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11)24η Ἀπριλίου 1957

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

τοῦ Προέδρου Π. Θ. Ε. Ο. Κ.
κ. Κων)νου Θεοφάνους

Ὁ πρόεδρος κ. Κων)νος Θεοφάνους προέβη εἰς τὰς κάτωθι ἀνακοινώσεις:

Ἐπειδὴ ἡ Ὁργάνωσίς μας πρέπει νὰ στηρίζεται ἐπὶ ἀδιαμφισβητήτου καὶ ἀρραγοῦς συνοχῆς τοῦ Δ. Σ. καὶ ἐπειδὴ τὰ μέλη τῆς Ὁργανώσεως διακαίονται νὰ γνωρίζωσιν τὴν ἐξέλιξιν τῆς ὑποθέσεώς μας καὶ νὰ ἔχωσιν πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς πορείας τοῦ Ἀγώνος μας, δι' αὐτὸ ἐπρότεινα εἰς τὴν τελευταίαν (Τετάρτην τοῦ Πάσχα) συνεδρίαν τοῦ Δ. Σ. ἔκτακτον Γενικὴν Συνέλευσιν καὶ διενέργειαν ἀρχαιρεσιῶν. Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ κατὰ πλειοψηφίαν. Καλῶ τὰ ἐγγεγραμμένα μέλη νὰ τακτοποιηθῶσιν ταμειακῶς διὰ νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν Γεν. Συνέλευσιν, ὡς ὀφείλουν.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Ἐκτάκτου Γενικῆς Συνελεύσεως

Καλοῦνται τὰ μέλη τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας εἰς ἔκτακτον Γενικὴν Συνέλευσιν συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 29 τοῦ Καταστατικοῦ τὴν 2αν Ἰουνίου 1957 κατὰ τὸ ν. ἡ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 π. μ. εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ὁργανώσεως (ὁδὸς Νίκης 33) μὲ θέματα:

- 1) Λογοδοσία Διοικητικοῦ Συμβουλίου.
- 2) Διάφοροι ἀνακοινώσεις.
- 3) Ἐκλογὴ Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς διενέργειαν ἀρχαιρεσιῶν ἀναδείξεως νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Δικαίωμα ψήφου ἔχουσι τὰ ταμειακῶς ἐν εἰσῇ μέλη.

Ἐν περιπτώσει μὴ ἀπαρτίας ἢ ὡς ἄνω ἔκτακτος Γενικῆς Συνελεύσεως θὰ γίνῃ τὴν 9ην Ἰουνίου 1957 μὲ τὰ αὐτὰ θέματα καὶ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον.

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Κων)νος Θεοφάνους Γεώργιος Τζιμόπουλος

Ἡ φιλανθρωπικὴ κίνησις

κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα

Ὅλοι σχεδὸν αἱ ἐνορίαι κατὰ τὰς Ἀγίας αὐτὰς ἡμέρας τῆς Ἀγάπης ἐμνήσθησαν ἰδὼν πενήτων καὶ δεομένων ἀδελφῶν. Ἐκάστη κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς δόξαν μιν διένειμε εἶδη καὶ χρήματα. Οὕτω ὁ ἱερὸς Παῖς Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλοῦ (Ι. Καραχάλιου) διένειμε τρόφιμα καὶ 1.000 (Δρχ. Ὑπὸ τοῦ Παραρτήματος Σερβῶν διενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ φιλοπτόχου ταμείου Δρχ. 80) (ὁκακόσια) εἰς τοὺς ἀπόρους ἐνορίτας. Πλουσία εἶναι ἡ συγκομιδὴ τῆς ἀγάπης καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐνορίας καὶ Παραρτήματα Πλὴν σιεροῦμεθα στοιχείων